

Török Nándor

A hetedik vigasza

Mottó: „E világon, ha ütsz tanyát”

Először láttad meg e félkész világot
(mindegy, milyen pólya selyme-rongya várt ott),
s felsírtál a kintől (így üzentél akkor),
hangodtól szabad lett a testbe zárt rabból:

Szabad lett a *város peremén* a lélek,
öröklött fájdalma ma is újra éled,
újra szüli e kor *szertelen* gyermekét,
hogy (ami körötte hányódik szerteszt)
darabjaiból a *rendet* újra rakja,
s újra felvirradjon *eszméleted* napja.

Magadból, ha adtál, nem volt tán hiába,
úgy nézz rám, mint szülő együgyű fiára,
aki egy más' világ énekére figyel:
Az Úr rezdülése hangodban égi jel.

Lehetsz a sarkcsillag (biztos pont tengeren),
lehetsz elszórt morzsa (porban is meglelem),
lehetsz, akár *egész népedet tanító*,
s lehetsz hős, világot lángokba borító,
de *csellet és gánccsal* mindig lesnek majd rád:

A hetedik Te légy, hatszor, ha feladnád.

Lehetsz *szívetadó*, merengő szerető,
vagy olcsó, vad vágyak nyomába eredő
szeretetre éhes (magányra)kárhozott,
lehetsz az is, akit búra-bajra hozott
világra a nyomor, s lehetsz annak fattya,
de ma az utókor méltón rád aggatja
a mindenség súlyát, s nem talál könnyűnek(!):
Tiszta szívvel méltán maradtál meg hűnek.

S húnek, ha maradtál önmagadhoz mindig,
a hetedik éned akkor is megint így:
Kölsél, ha költő vagy! Legyél tudós, vitéz!
S lettél olyan, akit jövője megidéz.

Tudtad, *nincs bocsánat* költőnek, ha *lódít*.
Annak se, ki *hódo*. Annak se, ki *hódít*.
A költészet maga tudtad, csak *fecsegés*,
ha nincs részeiben benne a *mély egész*:
az Ember. S végzete, a puszta értelem,
mi téged elkísért egy egész életem...
s nagyon fáj a kínod, mit *szívedbe (r)ejtett*
a vétkező világ: dobott, mint selejtet,
...s mígnem *sírba szálltál*, de már az sem riaszt,
ha mindez volt írva tébolyt hoz vagy vigaszt.

Gergely Gábor: papírmetszet